

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș.

Biouroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Duminica fiului rătăcit.

Tâlcuirea Ev. dela Luca XV. 11—32.

„S'a dus într'o țară departe și acolo a risipit toată avuția sa, viețuind întru desmierdăciuni”.

În sf. evanghelie de azi voește Mântuitorul lumii să ne arete de o parte excesul patimei, alegând dintre toate păcatele pe acela care pare a pune cele mai mari pedeci darului dumnezeiesc, de alta parte excesul îndurării și iubirei dumnezeiești în demersurile părintelui.

Spre a intra deci în intențiunile Mântuitorului trebuie să examinăm până unde duce necurăția. aceasta patimă puternică și rușinoasă pe om.

I.

Acest păcat sapă așa zicând un abis între Dumnezeu și între cel desfrânat și nu mai lasă aproape păcătosului speranța de întoarcere. Iată pentru ce s'a dus mai întâi fiul prădător în o țară depărtată ca să nu mai fie nici o legătură între el și părintele său: „s'a dus în țară departe”.

Acest păcat desonorează trupul creștinului, profanează biserica lui Dumnezeu în noi, un trup care trebuie să fie împărțit cu nemurire mai sfânt ca bisericile cele mai mărețe unde reșede mărirea lui Dumnezeu, mai vrednic de a fi posedat cu

onoare și cu respect de cât vasele sanctuarului însuși consacrate prin misterele teribile ce conțin. (Masillon. Cuvântări bisericești.)

Acest păcat stinge toată lumina din sufletul omului. Omul rătăcit, orbit prin patima sa, nu vede nedreptatea ce o face și își departându-se de casa părintească. Răspândește un nor greu asupra minții, oamenii luminați își pierd odată toată înțelepciunea lor. „S'a dus în țară departe”.

Patima aceasta strecură în inima omului un desgust de neînvinș pentru lucrurile cerești, uneori omul ar dori a reveni la Dumnezeu, dar toate îl depărtează de el. Ce e mai mult, tot ce nu are caracterul rușinos a necurăției nu-l mai interesează afară de patima, care îl ține încătușat. „S'a dus în țară departe”.

Credința, fără care omul nu poate fi creștin, începe a slăbi și apoi a se nimici cu totul în inima păcătosului desfrânat, curând scutură el jugul credinței și se amăgește că toate mor odată cu trupul, fiindcă nu-și mai propune, alta fericire decât aceea a vitelor, nici nu așteaptă dincolo de mormânt un sfârșit deosebit

de al lor „și a risipit toată averea sa viețuind întru desmierdăciuni”.

Patima aceasta face pe om însuportabil lui însuși pentru dorințele nouă ce le aprinde neîncetat în inimă, voluptosul e scârbit de sine, dar nu e saturat nici odată nu-și mai poate prescrie margini, desmierdăciunile cele mai monstruoase nu-l satisfac, ajunge până chiar a invidia soarta animalelor pentru ca nimic nu stângenește instinctul lor brutal „dorea să-și sature foamea din rădăcinele ce le mâncau porcii”.

Și o dorință așa rușinoasă, așa sacrilegă în gura creștinului rezună zilnic pe scene infame. În deșert s'a încercat un obicei nebun și deplorabil al nobili prin luxul teatrelor, prin marea spectacolelor, prin delicatețea sentimentelor și prin toată arta unei poezii lascive, în deșert își prostituează condeiul și talentul lor scriitori profani cu apărarea criminală a acestui păcat: laudele ce i le dau nu au nimic mai real decât scenele înseși unde le debitează. Pe scenele fabuloase ea e patima eroilor, slăbiciunea sufletelor mari, dar ieșind din teatru, adevărat la realitatea lucrurilor ea este o înjosire, care desonorează pe om și pe creștin este o pata care vestejește și cele mai grandioase acțiuni, este o josnice, care departe de a ne apropia de eroi, ne confundă cu dobitoacele. Desfrânatul însă nu mai simte aceasta rușine, el nu mai știe roși, zice Spiritul Sfânt. „Și a trimis pe el la țărinele sale se pască porci”.

Astăzi acest păcat a molipsit toate etățile, toate sexurile și toate condițiunile, a șters aproape din creștinătate trăsăturile d'întâii a pudorii, cari distingeau creștinătatea de națiunile corupte și perverse, astăzi când licența publică și forța exemplor întreprind a-i răpi lui ce-i mai

restează încă de rușinos, trebuie să ne rădicăm voacea, să nu ne mai fie rușine a interzice din ce oameni fac aproape glorie de a-și permite, trebuie să spunem cu libertatea datorințelor noastre, că dacă cineva spurcă și profanează biserica lui Dumnezeu în propriul său trup, pe acela îl va pierde Dumnezeu.

II.

Fiul rătăcit revenind la casa părintelui său, găsește tot ce pierduse în rătăcirile sale, penitența lui repară toate urmările desordinelor sale.

Întâia dată i-i deschide ochii ca să vădă starea rușinoasă în care l' dusesse pe el patima: „și venindu-și întru sine”

E cuprins de spaimă când se află de așa cum e, acoperit de rușine confundat cu cele mai josnice animale, împărțind cu ele plăcerile lor, atunci se împrăstie toate ideile false și lingușitoare cu cari i-și reprezentase el până acuma patimile și expresiunile vane cu cari corupțiunea încearcă a acoperi rușinea păcatului desgustul înfricoșat pentru lucrurile cerești se schimbă în o dorință a virtuții și a dreptății: „și venindu-și întru sine”.

Omul de la căderea lui Adam a simțit trebuința de a se împăca cu Dumnezeu. Păgânii au mers până la jertfe de om, însă nu au dat de drumul ispășitor. Față de păgâni Dumnezeu s'a învălit în tăcere și păgânul dacă a păcătuit nu a știut dacă este pentru el iertare și cum.

Poporul jidovesc având la îndemână cărțile sfinte, a știut din descoperirile dumnezeiești, ca prin părere de rău și satisfacere poate să ajungă la ertare, însă care este raportul între un suflet penitent și Dumnezeul iertător nici ei nu au fost instruiți. Ca

fii aleși ai lui Dumnezeu au crezut că este un raport ca între un sluga netrebnic și un stăpân indulgent. Așa s'a gândit și fiul nostru rățăcit. „Scula-mă-voi — zice el — și mă voi duce la tatăl meu și voi zice lui: Tată greșit'am la cer, și înaintea ta și nu mai sunt vrednic a mă chiema fiul tău, fă-mă ca pre unul din argații tăi“. Și sculându-se a venit la tatăl său“.

Și acum ce se întâmplă? Iar el încă departe fiind l'a văzut pre dânsul tatăl său și i s'a făcut milă și alergând...“ În momentul când ne hotărâm la o întoarcere de la păcat încă fiind departe de executarea acestui plan „salutar Dumnezeu deja vede hotărârea noastră, i se face milă de noi și aleargă înaintea noastră“.

Așa de puțin trebuie spre a clătina pe un păcătos în acest început al întoarcerii sale, dacă o mână ajutătoare nu-l împiedică de a recădea.

Diavolul însuși, mai atentiv atunci ca ori și când, ca să nu scape aceeașă pradă din ghiarele sale, răspândește o întunecime groasă asupra minții lui și nu oferă păcătosului atins decât dificultăți neînvinse în noua sa întreprindere.

Însă iubirea totdeauna atentivă a părintelui aleargă înaintea fiului său „a căzut pe grumazii lui și l'a sărutat pre el“.

Înainte de ce fiul ar fi putut renunța la calitatea lui fiască „a zis tatăl către slugile sale: aduceți haina cea dintâi și-l îmbrăcați pre el și dați inelul în mâna lui și încălțăminte în picioarele lui“.

Haina cea dintâi cu care Domnul îmbracă sufletul întors la el este haina strălucitoare a darului sfințitor, inelul este semnul iertării, a păcii și iubirei, picioarele se încălță să umble în cărările Domnului.

„Și aducând vitelul cel gras, îl junghiați și mâncând să ne veselim“.

Ce cuvinte din partea lui Dumnezeu ca să ne arate bucuria, care este în cer pentru întoarcerea unui păcătos restabilit în toate drepturile pierdute, îmbrăcat cu strălucirea darului ceresc și animat prin armonia cântărilor sfinte, cari însoțesc solemnitatea și veselia acestui ospet Dumnezeesc. „A auzit cântece și jocuri.“

La Roma.

(Urmare)

Anunțările acestea previi, referitoare la acest pelerinaj, se pot aduna foarte potrivit — fără de a încasa deocamdată vre-o taxă — și din partea singuraticilor membri ai comitetelor eparhiale, sunt, după părerea noastră, de cel mai mare folos, fiindcă pot contribui foarte mult la fixarea potrivită a tuturor amănuntelor pelerinajului. Chestia e însă, ca ele să se facă cu posibilă grabă, pentru că comitetul central să poată avea toate orientările necesare.

Invităm deci pe toți prietenii acestei frumoase idei și cu deosebire pe membrii deosebitelor comitete să se pună pe lucru, „contribuind — cum așa de nimerit o spune o circulară arhidiecezană adresată membrilor comitetului său — din toate puterile, ca Anul sfânt 1925 să însemne și pentru biserica noastră română unită un real câștig și o nouă treaptă pentru înălțarea ei în sufletul neamului“.

Dee Dumnezeu, ca mișcarea noastră să ajungă ceiace trebuie să fie, și gândul inițiatorilor ei să se realizeze cât mai deplin. (După „Unirea“)

Suntem informați după Gazeta Maramureșană că s'au anunțat din

Maramureș deocamdată următoarele familii: medicul Dr. Gavril Iusco cu D-na din Dragomirești, D-l prim medic județean Dr. I. Rednic și D-na, D-l profesor Aurel Micu cu doamna, preotul Artemie Arderco cu doamna (din leud), învă. Alexandru Micle din Săer, Preotul Vasile Dunca cu d-na din Cuhea, dir. reg. silvice Alexandru Ivașco cu doamna, D-l subprefect Gh. Dan cu Doamna, D-l inspector administrativ Victor Hodor, Pr. I. Bârlea, Dr. Gh. Pecurar medic la spitalul din Sighet, Ștefan Dunca cu doamna din Giulești, Ilniczky oficianț la moara de sare Cămară, și alții.

La Librăria Asociațiunii Sighet Piața Unirii 25. se află de vânzare :

Din Biblioteca „Presa Buna” Iași următoarele numere :

No. 1. *Doctorul Năzdravăn*, istorioară morală de Cristofor Schmid. Traducere de Mons. Mihaiu Robu. Prețul 4 Lei.

No. 2. *Crucea de lemn*, istorioară morală de Cristofor von Schmid. Traducere de Mons. Dr. Anton Gabor. Prețul 4 lei.

No. 3. *Revărsarea Rinului*, istorioară morală de Cristofor von Schmid, tradusă de Preot Dr. Dumitru Andrieș. Prețul 4 Lei.

No. 4. *Biserița din pădure și Cuișorul de paseri*. Cristofor von Schmid. Traducere de Părintele Falewski. Prețul 4 lei.

No. 5—6. *Arumugam*, istorisire din viața unui principe din India, trecut la creștinism de A. d. B., traducere de Părintele Bronislav Falewski. Prețul 8 lei.

No. 7—8. *Ingerul Sclavilor*, o istorioară

din Brazilia de Ambrozio Schupp S. J., traducere de P. Bronislav Falewski. Prețul 8 Lei.

Aceste broșuri sunt scrise în locul întâiu pentru tinerime, dar ele sunt citite cu interes și de oameni în vârstă, nu numai de cei de rând, dar chiar și de persoane culte. A le răspândi mai ales prin diferite școli este un mijloc de creștere morală și tot odată instructivă din punct de vedere al cunoscinței țării lor îndepărtate.

Cereți de proba câte o serie din aceste broșuri și veți observa, cum tineretul se va interesa să le aibă. Pe lângă aceasta ei vor sprijini o opera din cele mai însemnate în zilele noastre.

Sf. Leo cel Mare, papa dela Roma e însemnat nu numai pentru rolul ce l'a avut în lupta contra erezului monofizit la conciliul ecumenic din Chalcedon (451.) ci și ca personaj politic. El a înduplecat pe Atila, regele Hunilor și sbiciul lui Dumnezeu, să se retragă dinaintea Romei. asemenea și pe Genserich regele Vandaliilor care deja de 14 zile devasta cetatea Romei, la înduplecat să cruțe cel puțin viața, dacă nu și averea cetățenilor. El e și autorul unor scrisori și cuvântări strălucite. A murit în 461.

Abonamente plătite. Cvităm cu mulțumită abonamentele primite dela dd. Ioan Maior, Blaj 50 L. Ovid Lupan, Băița 40 L. Artemiu Anderco, leud 160 L. Parohia Desești 200 L. și Oficiul parohial din Săcel 200 Lei.

Cu o cale rugăm pe restanțierii cu plata abonamentului, să binevoiască a-și achita țara întârziere prețul organului nostru.

Calendar săptămânal.

15—21 Februarie 1925.

15. **Dumineca** fiului rătăcit. (Luca XV. 11—32. a învă. 4. glas 4.) Sf. Ap. Onisim † 95 d. H. la Roma.
16. **Luni.** Sf. M. Pampfilie și cei împreună cu dânsul.
17. **Mărți.** Sf. și Marele martir Teodor Tiron.
18. **Miercuri.** Sf. Părintele nostru Papa Leon.
19. **Joi.** Sf. Apostoli Archip, Filimon și Apfia.
20. **Vineri.** Cel dintru Sf. Părintele n. Leon Ep. Cataniei.
21. **Sâmbătă.** C. P. Timoteiu și Sf. Eustachie Patr. Antiochiei.